

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: **OK STAVOFINAL Morava s.r.o.**
sídlem Na Michalůvce 1326/10, 735 64 Havířov
zastoupený BD Consult, s.r.o.
sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2017 č. j. 30141/17/5200-11434-707700, ve věci daně z příjmů právnických osob

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 10.7.2017 č.j. 30141/17/5200-11434-707700 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám žalobcova zástupce BD Consult, s.r.o., sídlem Jeseniova 1196/52, 130 00 Praha 3.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 12. 2015 č.j. 3261080/15/3210-52521-800380 ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011 a rozhodnutí správce daně ze dne 29.7.2016 č.j. 2638809/16/3210-52521-800380 ve věci daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2012.
2. Žalobce nesouhlasil s tím, že mu nebyly uznány vynaložené náklady. V roce 2011 se jednalo o stavební zakázky školící středisko Tempo, revitalizaci centra Neveklova, regeneraci panelového sídliště v Bílovci a regeneraci panelového sídliště v Rychvaldu. V roce 2012 se jednalo o stavební zakázky úprava chodníků v Havířově, regeneraci panelového sídliště v Bílovci, domov důchodců Hortenzie, a o 3 případy nákupu materiálu. Žalobce měl za to, že prokázal vynaložení veškerých nákladů, nesouhlasil s tím, jak správce daně hodnotil důkazy (především výpovědi svědků) a namítal také vadný procesní postup při daňové kontrole (jednotlivým námitkám se soud bude věnovat níže).
3. Žalovaný ve vyjádření zopakoval stěžejní argumentaci z napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud rozhodl o věci rozsudkem ze dne 8.8.2019 č.j. 22 Af 107/2017-55, jenž byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 16.4.2020 č.j. 1 Afs 376/2019-38, neboť krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku uplynutí lhůty ke stanovení daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2011.
5. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Krajský soud především vyšel ze závěru, že (s ohledem na aplikaci § 38r odst. 2 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „ZDP“) daň z příjmů právnických osob za období 2011 a 2012 byla žalobci pravomocně stanovena stanovena v rámci prekluzivní lhůty, jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku.
7. Pokud jde o žalobní námitky k roku 2011, žalobce uvedl ke stavební zakázce školící středisko Tempo, že výpověď deklarovaného dodavatele F. O. nebyla účelová, svědek potvrdil uskutečnění zdanitelných plnění. Případné nesrovnalosti lze přičítat časovému odstupu výpovědi od plnění. Není povinností žalobce zkoumat, zda si dodavatel na realizaci zakázky pro žalobce najme další subdodavatele. Správce daně nevyslechl navržené svědky pana T. a S. Pokud žalovaný uváděl, že Ing. S. přebíral práce realizované žalobcem až 1.8.2011, k tomu žalobce namítl, že to neznamená, že by pan S. nebyl u realizace zakázky již dříve. Vyskytoval se tam v průběhu celého roku 2011 a může podle žalobce potvrdit

spolupráci F. O. na této zakázce. K údajnému rozporu ve fakturaci (předání práce objednateli dříve než byla předána dodavatelem žalobci) žalobce namítl, že je zcela běžné vyúčtovat dodavateli práce s určitým odstupem, to ovšem neznamená, že plnění nenastalo.

8. K zakázce revitalizace centra Neveklova žalobce nesouhlasil se znevěrohodňováním svědka F. O. (dodavatel) na základě toho, že svědek nevěděl, kde se nachází Neveklov. Podle žalobce si svědek nemohl vzpomenout s odstupem několika let od realizace. Také nelze podle žalobce dovozovat neprovedení prací tímto dodavatelem z toho, že svědek neví, co znamená latinské „picea abies“ uvedené na faktuře. Jedná se o „smrk ztepilý“, dodavatel tedy podle žalobce prováděl vymýcení smrku, přičemž je podle žalobce vysoce pravděpodobné, že latinský název dodavatel opsal, mohl mu ho někdo nadiktovat či tak mohl být označen strom apod. Pokud žalovaný argumentuje v napadeném rozhodnutí ubytovací knihou TJ Sokol Neveklov, nemůže z ní bez dalšího konstruovat znevěrohodnost svědka O., aniž by byla oslovena další ubytovací zařízení v obci. Ve věci byl dožadným správcem daně vyslechnut svědek Ing. J.S. – starosta Neveklova – bez možnosti účasti žalobce. Žalobce požádal o změnu termínu výslechu tohoto svědka z důvodu kolize svého zástupce s jednáním u soudu, dožadný správce daně žádosti nevyhověl s odůvodněním, že by tak byla neúměrně zkrácena práva svědka a že mu bylo předvolání doručeno v písemné podobě a nebylo by již možno svědkovi takto zajistit předvolání na jiný termín. Žalobce v žalobě poukázal na jiné možnosti kontaktu se svědkem (telefon, datová schránka obce), na judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2015 č.j. 4 Afs 219/2014-31 a ze dne 17.2.2005 č.j. 2 Afs 5/2005-96, a uzavřel, že pokud by žalobcův zástupce byl přítomen, mohlo by detailnější objasnění týkající se pana O. přinést potvrzení jeho práce na zakázce, když starosta se v protokolu zmínil o velmi dobrém pracovníkovi romské národnosti, stručně jej popsal, a dodavatel F. O. je přitom romské národnosti.
9. U stavební zakázky v Bílovci žalobce namítl, že měl jen 3 zaměstnance (O. K. – jednatel, T. K. – stavbyvedoucí, J. K. T. – strojník), takže nebylo možné, aby rozsáhlé práce vykonal sám. Existenci prací potvrdili svědci V. K. a I. V. Pokud správce daně vytýkal, že žalobce vyúčtoval odběrateli u některých prací cenu nižší, než jakou vyúčtoval dodavatel žalobci, žalobce argumentoval cenovou strategií, kdy někdy kvůli udržení firmy je nutno jít i pod své náklady. Otázce ceny obvyklé se pak žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela vyhnul. Svědek I. Z. (bývalý člen představenstva dodavatele ATRIAN Group a.s.) podle žalobce potvrdil uskutečnění plnění. Hodnocení jeho výpovědi je tendenční, jako by se svědek dozvídal informace až z předložených faktur. Žalovaný se nevyjádřil k žalobcovu návrhu na opakovaný výslech tohoto svědka. Pan Z. byl vyslýchán daleko dříve než ostatní svědci, tím se nemohl vyjádřit k názorům a pochybnostem správce daně, které vyvstaly později.
10. U stavební zakázky v Rychvaldu žalobce namítl, že pokud měl správce daně nějaké nejasnosti, mohl se na ně svědka Z. zeptat. Důkazem znevěrohodnosti žalobcových údajů nemůže být skutečnost, že faktury byly hrazeny v hotovosti.
11. Pokud jde o zdaňovací období roku 2011, soud zde vyhodnotil tři zásadní procesní pochybení správních orgánů, která mohla mít rozhodující vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Především jde o výpověď svědka Ing. J. S., starosty Neveklova, který byl vyslechnut dožadným správcem daně v nepřítomnosti žalobcova zástupce. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že tento svědek byl předvolán na 20.4.2016 v 10.00 hodin, žalobcův zástupce požádal dne 15.4.2016 o změnu termínu z důvodu kolize s jednáním u soudu, žádosti nebylo vyhověno s odůvodněním, že svědkovi byla

předvolánka zaslána poštou a změnu by již nestihli. Žalobcův zástupce nakonec žádal alespoň o posunutí termínu (stejný den – 20.4.2016, ale na 15.00 hodin), výslech svědka proběhl v původním termínu 20.4.2016 v 10.00 hodin bez přítomnosti žalobcova zástupce. Žalovaný použil svědkovu výpověď v odůvodnění napadeného rozhodnutí, hodnotil nejen samotnou výpověď, ale i navazující důkaz, který vyvstal z výpovědi svědka S. – totiž záznamy z ubytovací knihy TJ Sokol Neveklov (str. 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval v této otázce § 17 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), podle něhož provede dožádaný správce daně dožádané úkony bezodkladně, a vyslovil, že daňový řád nespojuje s neúčastí žalobce u výslechu svědka žádné právní důsledky. Žalobcův zástupce se mohl nechat zastoupit jiným daňovým poradcem. Podle názoru soudu je třeba, aby správce daně šetřil práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a umožnil jim uplatňovat jejich práva, což ostatně vyplývá ze základních zásad daňového řádu. V souladu s § 6 odst. 4 větou první daňového řádu správce daně podle možností vychází osobám zúčastněným na správě daní vstříc – což se v daném případě nestalo, ačkoli to rozhodně bylo v možnostech dožádaného správce daně. Svědka – starostu obce – bylo zajisté možno po předvolání kontaktovat i jinak než písemně, např. telefonicky, přičemž dožádaný správce daně k tomu měl dostatečný časový prostor poté, co obdržel žádost žalobcova zástupce o jiný termín. Soud nezpochybňuje povinnosti dožádaného správce daně podle § 17 daňového řádu, ani teoretickou možnost, aby se výpovědi svědka účastnil jiný zástupce, avšak v daném případě nelze považovat důvod žádosti o jiný termín za obstrukci a ani se ze správního spisu nepodává, že by šlo o opakované jednání žalobcova zástupce vůči správním orgánům, soud proto nevidí žádný racionální důvod pro nevyhovění žádosti. Žalobce v žalobě uvedl také konkrétně, v čem by přítomnost jeho zástupce mohla být u výpovědi tohoto svědka přínosná, a soud má za to, že uvedený důvod úzce souvisí s žalobcovým důkazním břemenem. Za těchto okolností považuje soud žalobcovu námitku zkrácení jeho práv neumožněním účasti zástupce u výslechu svědka za důvodnou, když soud připomíná, že tento svědek byl vyslechnut až v průběhu odvolacího řízení, takže žalobcovy možnosti obrany byly menší než pokud by k tomu došlo již v řízení u správního orgánu 1. stupně.

12. Druhým procesním pochybením je podle soudu nevyslechnutí navrženého svědka Ing. P. S. (zakázka Tempo). Judikatura správních soudů je dlouhodobě ustálená na závěru, že ve správním řízení je možné návrh na provedení důkazu odmítnout pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení nebo tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potenci, či pro jeho nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 – 89). V daném případě, jak vyplývá ze správního spisu, navrhoval žalobce výslech tohoto svědka s odůvodněním, že „byl přítomen při realizaci prací prováděných jménem žalobce a dosvědčí, že se zaměstnanci F. O. na nich podíleli“. Správce daně odůvodnil neprovedení výslechu (v záznamu o výsledku kontrolního zjištění) tím, že práce údajně provedené F. O. přebíral za odběratele D.K., nikoli Inn. S., ten přebíral práce až 1.8.2011 (prokazovány byly práce podle faktur z 1.4.2011 – pozn. soudu). Správce daně tak zúžil okruh toho, o čem by svědek mohl vypovídat, jen na okamžik předávání prací, zatímco žalobce tvrdil a chtěl prokazovat, že tento svědek byl – zřejmě v širším časovém rozmezí – přítomen při realizaci prací. Správce daně vyhodnotil dopředu výpověď

navrženého svědka, aniž ho vyslechl, přičemž nelze říci, že by tento svědek byl navržen k prokazování něčeho zcela jiného, než co bylo předmětem dokazování, či že by se jeho výpověď dala předem označit za nadbytečnou.

13. Třetí procesní pochybení se týká svědka I. Z. (zakázky v Bílovci a Rychvaldu – společnost ATRIAN Group a.s. „v likvidaci“). Vzhledem k tomu, že tento svědek vypovídal i k zakázkám za rok 2012, vyjádří se k hodnocení jeho výpovědi soud souhrnně níže.
14. Další žalobní námitky ohledně zdaňovacího období roku 2011 pak soud již jako důvodné nevyhodnotil, případně by takové hodnocení bylo předčasné s ohledem na vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Pokud jde o dodavatele prací F. O., soud se plně ztotožňuje s hodnocením jeho výpovědi správními orgány. Výpověď tohoto svědka ohledně zakázek školicí středisko Tempo a revitalizace Neveklova je velice obecná, svědek nevěděl základní skutečnosti (Tempo – v jakém ročním období se práce uskutečnily, jména pracovníků, Neveklov – kde se obec nachází, jaké práce tam byly prováděny, kolik pracovníků, kde byli ubytováni), přitom u jiných zakázek, na které byl také dotazován, si svědek bez problémů vybavoval podrobnosti typu: o jaké konkrétní práce šlo, jaké nástroje používali, jméno stavebního dozoru atd. (např. chodníky Havířov). Z tohoto důvodu považuje soud za lichou žalobcovu námitku, že si svědek nevzpomínal pro časový odstup od uskutečnění zakázky. Pokud jde o zakázku Bílovec, správní orgány netvrdí, že by ji uskutečnil žalobce sám, ale že žalobce neprokázal její uskutečnění deklarovaným dodavatelem. Svědci V. K. a I. V. potvrdili pouze existenci stavební zakázky, nikoli žalobcova dodavatele ATRIAN Group a.s.
15. Žalobcovy námitky ohledně roku 2012 se týkaly především výsledku svědka I. Z. (jednatel žalobcova dodavatele AZ-CONFORT s.r.o. - dále jen „AZC“). Podle žalobce svědek Z. potvrdil uskutečnění všech tří plnění i pravost předložených dokladů. Svědek byl vyslechnut s odstupem několika let po uskutečnění plnění, proto je podle žalobce zřejmé, že si nebude pamatovat všechny detaily. Pokud správce daně pochyboval o vyjádření svědka, měl se ho při výsledku zeptat nebo výslech opakovat. Správce daně opíral nevěrohodnost svědka jen o to, že AZC údajně nepodal daňové přiznání za rok 2012 a svědek tvrdil, že ano. Správce se snažil posuzovat výpověď svědka tak, jako by svědek čerpal informace jen z předložených faktur. Pokud svědek nevykonával řádně funkci likvidátora společnosti, nemá to podle žalobce nic společného s tím, co vypovídal o plněních pro žalobce.
16. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že svědek I.Z. jako člen představenstva a likvidátor společnosti ATRIAN Group a.s. „v likvidaci“ potvrdil při výsledku dne 6.8.2014 faktury týkající se zakázek pro žalobce v roce 2011. K Rychvaldu uvedl, že šlo o chodníky, pokládku zámkové dlažby, pracovalo na tom 4-5 OSVČ, pokud jde o použitou techniku, „něco tam jezdilo, utlačovalo to, drží se to vpředu...pak si pronajali vibrační desku“, úhradu převzal svědek v hotovosti od T. K. K Bílovci uvedl, že šlo o výkopové práce, úpravu terénu, pokládku dlažby, pracovalo na tom 5-6 OSVČ, byl tam použit „ten malinký bagr“, půjčovali si ho od firmy ze Studénky, úhrada proběhla opět v hotovosti.
17. K zakázkám v roce 2012 vypovídal svědek Z. jako jednatel žalobcova dodavatele AZ-CONFORT s.r.o. (dále jen „AZC“). Ještě dříve, než mu byly předloženy faktury, jmenoval svědek zakázky pro žalobce („domov důchodců Frenštát, Havířov, Bohumín“). U všech zakázek popsal obdobný průběh – byly smlouvy, faktury, stavební deník, placeno dostával v hotovosti od T. K., za AZC na zakázce pracovalo vždy několik OSVČ, stroje si půjčovali. Pokud šlo o Havířov, tam za AZC bylo přibližně 10 lidí (svědek uvedl 3 z nich

jmenovitě), šlo o zhutnění podloží, utlačení stroji, měli tam válec a „malinký bagr“, trvalo to asi 2 měsíce. V Bílovci měl 4-5, resp. 5-6 lidí, šlo o výkopové práce, pokládku, chodníky, trávu, dlažby, úpravu terénu. V domově Hortenzie – svědek nevěděl, v jakém městě (pozn. soudu – byl to Frenštát pod Radhoštěm), tam byly i práce uvnitř, řezalo se potrubí, potřebovali přesné kotouče, pracovalo tam 6 OSVČ, dovážel je svědek nebo se svázeli sami.

18. Žalovaný se vyjadřoval k výpovědi tohoto svědka v bodech 23, 32, 76 a 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného svědek odpovídal pouze obecně ohledně pracovníků provádějících fakturované práce, nedokázal tu kterou zakázku jakkoli upřesnit, na značnou část položených otázek odpovídal nekonkrétně. Pochybnosti žalovaného o důvěryhodnosti tohoto svědka plynou z toho, že byl odvolán z funkce likvidátora společnosti ATRIAN Group a.s., neboť neměl přehled o tom, zda společnost má nějaký majetek, pohledávky, dluhy, účetnictví, a z toho, že členem představenstva této společnosti se stal jen proto, že byl kdysi, v době, kdy se rozváděl, bez finančních prostředků a bylo mu slíbeno, že bude dostávat měsíčně finanční prostředky. Společnosti, s nimiž je svědek spojen, nepodaly v letech 2011 a 2012 přiznání k dani z příjmů právnických osob. Žalovaný zcela pominul svědkovy konkrétní informace o počtu pracovníků na zakázkách v Bílovci, Rychvaldu, Frenštátě pod Radhoštěm, Havířově, nijak nevyhodnotil ani skutečnost, že u zakázky v Havířově jmenoval tři konkrétní pracovníky, a není rovněž pravda, že by veškeré informace čerpal jen z předložených faktur. Hodnocení žalovaného je neúplné a tendenční, když argumentuje zcela nesouvisejícími okolnostmi (funkce likvidátora). Byť může způsob svědkova vyjadřování se ohledně technických záležitostí působit rozpačitě („malinký bagr“ a další popis zejména konkrétních strojů), nelze jeho výpověď odbýt lakonickým tvrzením, že odpovídal pouze obecně. Hodnocením výpovědi svědka Z., pokud jde o rok 2012, se podrobně zabýval i NSS ve zrušujícím rozsudku (viz bod 32 – 41) a krajský soud na ně pro stručnost odkazuje, aniž by považoval za nutné vtělit je do tohoto rozsudku.
19. Důvodná je i žalobní námitka, týkající se žádosti o opakovaný výslech svědka I. Z. Jak uvedl NSS ve zrušujícím rozsudku, *za zcela absurdní je pak nutno označit úvahu, podle které sám žalobce svou žádostí o opětovný výslech svědka potvrdil závěr daňových orgánů ohledně obecnosti jeho výpovědi. Naopak, za situace, kdy byl tento svědek vyslechnut záhy po zahájení daňové kontroly ve chvíli, kdy bylo dokazování na samém počátku a žádný další svědek dosud vyslechnut nebyl a správce daně teprve formuloval své pochybnosti, je zcela pochopitelný žalobcův požadavek na opakovaný výslech tohoto klíčového svědka. Jedině tak mohl žalobce důkazně reagovat na vyvíjející se daňové řízení a ustavování skutkového stavu. Pádny je v tomto ohledu též žalobcův argument, že svědkovy odpovědi byly v dané fázi obecné proto, že obecné bylo i aktuální prověřování daňových povinností žalobce. Výslech svědka proběhl dne 6. 8. 2014, první výzvu k prokázání skutečností, ve které správce daně vymezil své pochybnosti týkající se dotčených zakázek, vydal správce daně až dne 19. 11. 2014. Došlo-li v pozdějších fázích řízení ke zpřesňování skutkových zjištění a provádění dalších důkazů (např. výsledky svědků), muselo být žalobci umožněno, aby se k nim vyjádřil, případně další pochybnosti správce daně vyvrátil za pomoci jím navržených důkazů, včetně výpovědí svědků (srov. rozsudek ze dne 21. 7. 2016, č. j. 2 AfS 34/2016 – 45). Provedení opakované svědecké výpovědi nelze označit za neúčelné ani proto, že svědek je statutárním zástupcem dodavatelské společnosti, jak nesprávně argumentuje stěžovatel. V takovém případě by totiž jako „formální a účelový“ musel být a priori vyloučen výslech všech dodavatelů sporných plnění, tedy klíčových svědků představujících druhou stranu smluvního vztahu, jehož realizace podle tvrzení daňového subjektu byla daňovými orgány*

zpochybněna. Právě tyto osoby však budou mít zpravidla nejpřesnější a nezprostředkované informace o obchodní transakci, a jejich výslech tak bude zásadní pro unesení důkazního břemene. Jejich apriorní odmítnutí jako účelové by zcela znemožnilo daňovým subjektům unesení důkazního břemene.

20. Další žalobcovy námitky ve vztahu k roku 2012 soud již důvodnými neshledal. K zakázce Havířov: pokud žalobce namítal, že měl jen 3 zaměstnance (O. K. – jednatel, T. K. – stavbyvedoucí, J. K. T. – strojník), takže nebylo možné, aby rozsáhlé práce vykonal sám, k tomu soud uvádí, že správním orgánům šlo v souladu s judikaturou o prokázání konkrétního dodavatele a konkrétního rozsahu prací a ceny – nebylo zpochybňováno samotné uskutečnění plnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2010 č.j. 2 Afs 32/2008-116). Pokud žalobce namítal, že svědci potvrdili, že měl subdodavatele, pak k tomu soud uvádí, že k Havířovu byla vyslechnuta svědkyně I. K., která potvrdila, že žalobce pracoval pro město, resp. pro pana G., který vyhrál zakázku, ale pracovníci nebyli nijak rozlišení, proto nedokázala říci, zda tam žalobce měl subdodavatele. Z toho podle názoru soudu rozhodně neplyne, že by svědkyně potvrdila žalobcova subdodavatele.
21. Ani další žalobcovy námitky ve vztahu k zakázce Bílovec nepovažuje soud za důvodné. Podle žalobce potvrdila svědkyně I. V., že jednala s T. K. a že hlavní dodavatel firma ALVAC měl subdodavatele. Potíží je v tom, že podle obsahu spisu znala tato svědkyně T. K. jako stavbyvedoucího firmy ALVAC (nikoli žalobce) a uvedla, že žalobce tam žádné práce nedělal a firmu AZC (tedy žalobcova dodavatele) nezná. Obecně připustila, že firma ALVAC mohla mít subdodavatele a že jedním z nich mohl být žalobce, avšak v dané věci jde o prokázání účasti žalobcova dodavatele firmy AZC. Žalobce dále namítl, že se správci nepodařilo objasnit skutkovou podstatu věci, když se mu ani po opakovaném předvolávání nepodařilo vyslechnout navrženého svědka P. Š. K tomu je nutno uvést, že důkazní břemeno ohledně prokázání dodavatele prací bylo na žalobci, který to tvrdil. Správce daně se podle obsahu spisu opakovaně snažil vyslechnout tohoto svědka, a to i za pomoci policie, takže podle soudu učinil dostatečné kroky a nelze mu klást k tíži, že se (tohoto dílčího) svědka nepodařilo vyslechnout.
22. Ve vztahu k zakázce Frenštát soud odkazuje na výše uvedené ohledně navrženého svědka Š. Žalobce dále namítl, že správce daně zpochybňoval způsob platby (v hotovosti), který je podle žalobce stejně platný jako platba na účet. Žalobce k tomu také namítl, že žalovaný nevypořádal tuto jeho odvolací námitku. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce skutečně v odvolání takovou námitku uplatnil, a žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí se jí výslovně nijak nezabýval. Jedná se tedy o vadu v postupu žalovaného, která by - pokud by šlo o jedinou vadu v napadeném rozhodnutí – sama o sobě nebyla natolik významná, aby vedla ke zrušení rozhodnutí, neboť jde pouze o dílčí střípek z celé mozaiky v posuzované věci. K Frenštátu měl žalobce ještě další námitku, týkala se výpovědí svědků V. T. a V. B. za žalobcova odběratele ENERGY SERVICE Bohemia s.r.o. Žalobce namítl, že svědek T. potvrdil existenci prací a to, že na stavbě musel být subdodavatel. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že tento svědek jednal s panem K. starším (za žalobce), neví, zda měl žalobce subdodavatele, nezná AZC, práce v domově důchodců spočívaly v bourání podlah, nové kanalizaci. Ke svědkovi B. žalobce namítl, že tento potvrdil, že se na stavbě vyskytovalo minimálně 10 lidí jako výpomoc žalobci. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že tento svědek potvrdil, že na stavbě se podílel žalobce a „měl tam na výpomoc nějaké lidi“, přičemž zároveň uvedl, že nezná AZC. K tomu soud uvádí, že podle jeho názoru ani

jeden z těchto svědků nepřispěl k unesení důkazního břemene žalobcem, když rozhodující skutečností bylo, zda na zakázce pracovala firma AZC jako žalobcův dodavatel.

23. Žalobcovy námitky ve vztahu k nákupu materiálu v roce 2012, pokud šlo o materiál od firmy AZC, se týkaly opět hodnocení výpovědi svědka I. Z. (s odstupem času nelze chtít detaily). V tomto případě však soud dává za pravdu žalovanému, neboť svědek Z. potvrdil obchod obecně podle faktury, ale neměl vůbec tušení, od koho jeho firma nakoupila potrubí a dlažbu za 1 756 000 Kč, na jakou zakázku, ani zda bylo placeno hotově či převodem na účet. K tomu soud doplňuje, že podle svědka V. B. mělo jít o materiál v rozsahu 5 kamionů. Pokud žalobce namítl, že svědek B. potvrdil dodávku tohoto materiálu, je třeba zdůraznit, že potvrdil dodávku od žalobce k odběrateli, celkem logicky nesdělil nic konkrétního o žalobcově dodavateli. Pokud jde o námitky vůči nevyslechnutí svědka Š., soud i zde odkazuje na bod 21 tohoto rozsudku. S žalobcem lze souhlasit pouze v okrajové námitce, že v napadeném rozhodnutí žalovaného nebyly výslovně vypořádány žalobcovy odvolací námitky, a to jednak námitka, že žalobce nemůže ovlivnit, jakou formu úhrady zvolí příjemce dokladu, zda převodem či v hotovosti, a dále, že přijaté plnění žalobce se ziskem prodal.
24. Žalobcovy námitky ke zbylým dvěma nákupům materiálu (betonová směs a okrasné slivoně) se týkaly toho, že žalobce uvedl, že šlo o opravy zakázek, které žalobce realizoval, a že se k tomu žalovaný nevyjádřil. Jak soud zjistil, žalovaný se k těmto námitkám vyjadřoval, a to na str. 13 – 14 napadeného rozhodnutí (v bodech 38 až 41), takže tyto žalobcovy námitky jsou liché.
25. Žalobce uplatnil ještě námitku vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, když argumentoval bodem 91 v protikladu k bodu 21 ohledně podávání daňových přiznání jinými daňovými subjekty. K tomu soud uvádí, že žalobce zde poněkud vytrhává jednotlivosti ze souvislostí a že v uvedených bodech neshledal rozpornost. Žalobce také poukazoval na to, že žalovaný ignoroval některé body žalobcovy argumentace, např. prodej pod cenou jako snahu o udržení se na trhu – k tomu soud uvádí, že tato problematika skutečně byla součástí žalobcova odvolání. Obecně vzato není cílem odůvodnění rozhodnutí ať již správních orgánů či soudu reagovat výslovně na každou sebemenší jednotlivost v podání účastníka, jde především o zodpovězení rozhodujících otázek dané věci, zde o prokázání nákladů z daňového hlediska. To je základ, k němuž žalovaný směřoval, a pokud by nevypořádání této poslední námitky bylo jedinou vadou v postupu žalovaného, nevedlo by soud automaticky ke zrušení napadeného rozhodnutí.
26. S ohledem na výše uvedené soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
27. V řízení byl procesně úspěšný žalobce, v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení daňovým poradcem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč za 3 úkony právní služby (příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření ke kasační stížnosti) a 3x režijní paušál po 300 Kč. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Soud proto žalovaného k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“) ve spojení s § 64 s.ř.s. Délku lhůty krajský soud prodloužil oproti obecné lhůtě stanovené v § 160 odst. 1 o.s.ř. na 30 dnů od právní moci rozsudku, protože rozsudky správních soudů nabývají právní moci již okamžikem

doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) a obecná 3 denní lhůta se jeví krajskému soudu v takovém případě nepřiměřeně krátká.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 2. července 2020

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu